

Кашлица

от Миша, Германия

6 Юли 2006 година

„Страхотно е да наблюдаваш биологичните закони в действие”

На 21 Септември 2005 година, в родния ми град най-после стартира един строителен проект. Дълго време той беше само на етап планиране. Главният околоръстен път беше напълно блокиран за движение, тъй като трябваше да се построят два моста до Октомври 2006 година. Заради това блокиране на движението имаше значителни промени в трафика. За да се осигури нормално движение и да се намалят задръстванията, няколко улици бяха направени еднопосочни.

В този ден следобед аз карах към старата част на града, използвайки обичайния маршрут, по който минавах от години.

На 22 Септември бях нощна смяна. Както обикновено, около 05:45 часа ме смени друг колега и аз тръгнах да се прибирам. Няколко дни по-рано част от маршрута ми за вкъщи бе променен от системата с еднопосочни улици, наложена от общината и аз бях подготвен за това. (Освен това, промените бяха отразени и в местните вестници няколко седмици по-рано.)

И така, аз шофирах около 06:00 часа на 23 Септември, използвайки обичайния си маршрут за вкъщи. Все още беше тъмно навън.

Една от двупосочните улици, по която трябваше да карам е дълга около 600 метра и описва полуляв завой, така че имаше видимост само около 40 метра. Следвайки пътните знаци и съобразявайки се с новата пътна обстановка (еднопосочна улица), минах в лявата лента. Точно до мен, в дясната лента, забелязах друга кола, която ме беше настигнала.

Както споменах, току-що бях свършил нощна смяна и освен това бях особено напрегнат, затова единственото ми желание в този момент беше да си легна в леглото.

Изведнъж, на около 100 метра по-напред, сякаш от нищото, пред мен се появиха светлини от кола. Светлините ме заслепиха като светкавица от фотоапарат. Въпреки умората и пълната изненада аз инстинктивно завих на дясно, с ясното съзнание, че може да блъсна колата, която беше в това платно.

Разминах се с приближаващата кола само на няколко сантиметра и дори не се ударих в тази до моята. За щастие, шофьорът бе успял да прецени ситуацията за части от секундата и бе натиснал

спирачки. Така катастрофата, която можеше да има сериозни последици, не се случи, но шокът ме рязъсни съвсем.

Шофьорът на колата, която идваше срещу мен, продължи по пътя си явно необезпокоен и мисля, че забелязах да ми показва среден пръст. Изглежда той не беше наясно с грешката си!

След като се уверих, че другият шофьор е добре, потеглих към вкъщи леко уплашен. За да не тревожа жена си и дъщеря си, не им казах нищо за случилото се. Отне ми доста време, докато заспя.

Същият уийкенд пак бях нощна смяна и забелязах, че спях по-зле от всякога.

В Неделя, два дни по-късно, родителите ми дойдоха на гости. Беше рожденият ден на баща ми. Докато пиехме кафе разговорът се завъртя към трафика и грубото шофиране. Тогава за първи път говорих за моето преживяване.

През нощта срещу Понеделник започна кашлицата (лечебната фаза). На 26 Септември следобед се случи така, че имах среща с един приятел терапевт, който се занимаваше с Германската нова медицина през последните две години. Посетих го, защото исках да разбера повече за работата му.

Тогава той забеляза кашлицата ми и поиска да разбере от колко време я имам и дали съм попадал в стресова ситуация, която ме е оставила без дъх. На момента не се сетих за нищо.

Той продължи: „Трябва да е бил конфликт на страх в територията”.

Конфликт на страх в територията? Помислих за работата си и реших, че страхът произлиза от там. „Не, не е това - отговори той. - Ако си бил в конфронтация с години и ситуацията бавно върви към по-зле, няма какво да се мисли. Ако началникът ти е казал нещо неочаквано, тогава, може би.”

Продължих да мисля какво би могло да бъде.

Важното в случая беше какво аз приемах за моя територия.

Първото нещо, за което се сетих бе домът ми, след това за квартала, местата, които посещавах редовно. Конфликтът се отнасяше за дълбок вътрешен страх или заплахата в рамките на територията. Размишлявах над предизвикателството, но нищо не ми идваше на ум.

Съвсем бегло споменах за инцидента от Петък сутринта и започнах да описвам подробностите. Терапевтът ме прекъсна и каза: „Това е!”

„Моля?” – попитах аз.

„Ти приемаш тази улица и лявата лента като твоя територия - каза той. - Този шофьор заплашва да нахлуе в територията ти. Възприятието на ситуацията определя твоя ДХС.”

Бях смаян. Беше ясно – това е! А решението на конфликта е било в Неделя, когато разказах на всички подробностите и когато забелязах, че бях реагирал доста силно с тялото си.

На края искам да кажа, че кашлицата ми стана още по-тежка през следващите няколко дни. Дори имах и пневмония. Три дни по-късно кашлицата я нямаше.

Страхотно е да виждаш биологичните закони в действие!

Поздрави,

Миша.

Преведено от оригиналния немски документ

Източник: www.LearningGNM.com